

ДА СЪБУДИМ ХУМАННОСТТА В СЕБЕ СИ

Европейският комисар Кристилина Георгиева обяви, че кризата със сирийските бежанци няма да свърши скоро. Откакто е започнало да се стреля в тази държава е станало страшно. За последните години от пет хиляди лекари в Сирия в момента са останали само няколко. Според нея трябва да се защитава правото на хората, дошли сега по принуда в България и да бъдат приемани като всички останали.

В нашата страна има криза с бежанците от Сирия. За българите това е нов и сериозен проблем, каза европейският комисар за международно сътрудничество, хуманитарна помощ и реакции при кризи Кристилина Георгиева.

„От 24 млн. в Сирия, днес 7 млн. се нуждаят ежедневно от помощ, за да могат да оцелеят и в най-добрия случай не повече от половината от тях я получават. 2 млн. са напуснали страната, а от тях 50 000 са вече в Европа и над 5000 сега са в България, а останалите са в Ливан, Йордания, Ирак, Турция и Египет. Ако светът не успее да намери политическо решение на тази криза, тя много реално може да дестабилизира целия регион. Ако това стане, последиците за Европа могат да бъдат изключително сериозни.” – подчерта еврокомисарят.

„Ако погледнем в историята си, ние ще видим, че сме приемали бежанци, когато сме били много по-бедни, и когато тук е било много по-трудно. Солидарността е двупосочна улица. Ние получаваме помощ от Европа, за да можем да наваксае изоставането си спрямо останалите страни. От нас

също се очаква да помогнем сега". В София тя посети два от центровете за настаняването на бежанци - "Враждебна" и "Военна рампа". Войната в Сирия вече е нанесла огромни отрицателни последици и не можем да живеем с илюзията, че тези хора утре ще се върнат обратно по домовете си.

Проблемът с бежанците за нас в България е нов. Отдавна не ни се е случвало да дойдат хора, които не говорят нашия език, с които културно сме различни и това за българите е плашещо. Пред журналистите Кристилина Георгиева се опита съвсем по човешки да постави въпросите, като споделя впечатленията си: „Тези хора са като нас, децата им са като нашите, бягат, за да спасят живота си - това е най-страшната хуманитарна катастрофа за последните десетилетия. Вие знаете, че никой не е застрахован и утре всеки от нас може да изпадне в такава беда.” "Необходима е солидарност, не само от страна на нашия народ, но и от страна на другите европейски държави, за да може да се понесе тежестта на кризата от войната в Сирия". По време на посещението си в бежанските центрове Кристилина Георгиева търпеливо обясняваше на хората, че те също трябва да проявят разбиране, защото в България до сега не сме се сблъскали с такъв проблем и ние българите също имаме трудности, а и не сме богата страна". „Трябва да сме готови не само да ги приемаме, но и да създадем по-скоро условия те сами да могат да се издържат.” - посочи еврокомисарят. Тя отбеляза, че децата на бежанците могат да се учат в български училища, да говорят български език и да бъдат интегрирани. Нашият еврокомисар предложи на българското правителство, в случай на голям приток на бежанци, страната ни да помогне със сглобяеми къщи и отопляеми палатки.

Българският червен кръст има готовност да задоволи базовите нужди на около 2000 души от най-нуждаещите се. По случай 135-годишнината от създаването на БЧК Управителният съвет е взел решение сумата за тържеството да бъде дадена в подкрепа на сирийските бежанци.

"Не е необходимо да политизираме този проблем. ЕС е построен на базата на солидарността." Та припомни, че от бежанците в следвоенна Европа е започнала международната политика в тяхна защита. "Ние българите, се гордеем с това, че спасихме евреите, с това че помогнахме на арменците. След 10-15 години ние ще погледнем назад към този случай и ще знаем, че децата ни ще се гордеят с направеното от нас".

"Кризата няма да свърши утре. Дори днес да се подпише мирно споразумение, страната им е разрушена в такава степен, че връщането обратно никак не е лека работа, а България има международни задължения по конвенцията за бежанците." – допълни Кристилина Георгиева.

"Именно защото това ще бъде дългосрочна криза, много от тези хора, които идват у нас, вероятно ще бъдат в страната ни години наред".

Европейската комисия е предоставила и на България средства, с които да посрещнем нуждите на сирийските бежанци, което говори, че е проявено разбиране към проблемите на нашата малка и бедна страна, която независимо от всичко приема бежанците и много хора помагат с каквото могат, за да се създадат по-добри условия за живот на тези измъчени и уплашени сирийци. На тях отсега нататък ще са необходими освен подслон и храна, но и образование за децата и здравни услуги. Ние българите ще успеем да докажем, че сме събудили хуманността в себе си.

Автор Таня Йовева

ЖИВОТ СВОБОДЕН ОТ НАСИЛИЕ

От 10 до 12 октомври в София ще се състои 15-та международна конференция на WAVE: „ЖИВОТ СВОБОДЕН ОТ НАСИЛИЕ – ЧОВЕШКО ПРАВО НА ЖЕНИТЕ И ТЕХНИТЕ ДЕЦА ИЛИ ПРОСТО ЩАСТЛИВА СЛУЧАЙНОСТ?” В конференцията ще участват над 200

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкова

участници, експерти, научни работници и представители на неправителствени организации, държавни институции и университети, от 40 европейски страни. Заглавието "Живот свободен от насилие" ще даде възможност да се дискутират различни теми, свързани със съдебната система и нейната роля при предотвратяването на убийствата на жени, значението на националните законодателства, ролята на неправителствените организации, сътрудничеството между гражданското общество и държавните институции на национално и европейско ниво.

Мрежата на WAVE е основана през 1995 г. с централен офис във Виена, Австрия. Организацията има над 100 горещи точки в 46 европейски страни. С почти двадесетгодишната си история, WAVE има ценен опит в областта на борбата срещу насилието спрямо жените и децата. Наред с много други проекти и дейности, мрежата провежда различни изследвания, публикува анализи, организира обучения и застъпнически кампании на национално и европейско ниво.

Конференцията ще бъде открита на 10 октомври от 9.30 ч. от г-н Лазар Лазаров, зам. министър на труда и социалната политика на Република България, представител на Европейската комисия, представителките на WAVE - Мария Ръозелхумер и Роза Логар и Геновева Тишева, управител на Фондация „Български център за джендър изследвания” и председател на „Алианс за защита от домашно насилие”. Първият панел е посветен на пропуските по отношение на специализираните услуги в подкрепа на жените в Европа и възможностите за тяхното преодоляване. Във втория панел ще се обсъдят превенцията на насилието, убийствата на жени и отговорността на държавата за защита от насилие, като ще се представи съдебната практика на Европейския съд по правата на човека и на Комитета на ООН за премахване на дискриминацията по отношение на жените. Третият панел ще даде възможност да се обсъди ролята на здравния сектор и необходимостта от по-активно участие на държавните институции при осигуряване на превенция и защита на жените - преживели насилие.

Въпреки предприетите през последните десетилетия различни положителни инициативи от страна на правителствата и въпреки упоритата работа на неправителствените организации, необходима е още

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

много работа за изкореняване на насилието над жените. В момента все още е факт неефективното изпълнение на законодателството, посветено на превенцията и насилието над жени и деца, липсата на подходящо обучение на професионалистите, които оказват подкрепа на жертвите. Изследване, проведено от WAVE за 2012 г. сочи, че държавите са далеч от изпълнението на препоръката на Съвета на Европа, съгласно която трябва да съществува по 1 подслон за жени - жертви на насилие на всеки 10 000 жители. В момента липсват над 52 500 места за подслон в общо 46 европейски държави. Само пет от 46-те изследвани страни покриват препоръките на Съвета на Европа - Исландия, Люксембург, Малта, Норвегия и Словения.

Автор Таня Йовева

30 000 причини, да се борим за съхраняване доброто между хората

Приключи 15-та международна конференция на WAVE /Жени срещу насилието – Европа/ с партньор Фондация "Български център за джендър изследвания", състояла се между 10-12 октомври. Участниците бяха над 200 души, предимно жени, борещи се от години за свят изпълнен с любов, надежда и мир между хората. На конференцията се обсъждаха предложения за промени в законодателството на ЕС за превенция и борба с насилието над жени и деца и домашното насилие. Особено внимание бе обърнато на Истанбулската Конвенция на Съвета на Европа, както и решаването на проблеми свързани с културните различия и манталитета на отделните държави в тази насока, равноправието между половете и намесата на държавните органи. Споделени бяха и добри практики.

Темата - "Живот без насилие - човешко право за жените и техните деца или просто щастлива случайност?" ни кара да се замислим дълбоко над собствените си ценности, които изповядваме. Човешките права не

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

произтичат от щастливи случайности, те са плод на истинско осъзнаване и се измерват с хилядолетната борба за справедливост. Въпреки това, все още по света битува мнението, че домашното насилие е личен проблем, че жената стои поне на едно стъпало под мъжа и често се приема за стока, вместо за равноправен и пълноценен член на обществото. Спомням си думите на един български свещенослужител, който казва, че "мъжът е сила и с нея трябва да помага, защото думата "помощ", сама по себе си изразява именно това - повече мощ".

Агресията никога не е била начин за разрешаване на един конфликт. Сама по себе си, тя е акт на безсилие и води само до разрушение. Ето тук се намесват жените – слабият физически и силен по дух пол. Те са пазителките на живота по природа и от тях излиза инициативата за борбата срещу насилието във всичките му форми.

Ден преди конференцията бе публичното представяне на книгата “Живот в сенки? Насилието в живота на жените и децата от малцинствата” – тема произтичаща основно от манталитета в тези по-скоро затворени общности обуславяща поведението и мястото, което заемат в него жените.

На следващият ден конференцията стартира с тема засягаща нашата държава – “Мерки за превенция на насилието над жени в България”. Експертът от Министерство на правосъдието обсъди направеното до момента и върху какво се работи сега.

На конференцията беше и Антония Първанова, която помага много за подобряване на законодателството свързано с превенцията за защита правата на жертвите от престъпления. Обръща особено внимание на правата на децата и на специалните мерки на защита на жените от насилие, както и специално обучение на всички служители работещи в тази сфера. Та дава дефиниция за директивата за защита правата на жертвите - “домашно насилие” и “насилие, което е основано на пола”. Промените в законодателството обаче изискват изричното съгласие на страните членки на Европейския съюз.

Разгледани бяха и проблемите и празнотите при предоставянето на специализирани услуги за подкрепа на жени в Европа. Една от най-важните услуги е спешната помощ, която трябва да се предоставя най-

късно до 24 часа след настъпилото събитие. Добре е да се знае, че на сайта на Европейския съд в Страсбург има специална форма за запитване по въпроси свързани с правата на жените. Ролята на специализирания сервиз е да доведе претърпелите насилие до връщането им към нормалния начин на живот. Най-трудно е да излезем от тишината и да чуем гласа на наранените, а част от специализирания сервиз предоставян от страна на организациите е именно това – да се даде гласност.

Избяването от този щекотлив проблем е работа в добре функционираща глобална мрежа, предоставяне на възможността за икономическа независимост на потърпевшите, психологическа и правосъдна подкрепа и създаването на дългосрочни цели за превенция за правата на жените.

Положението на Балканския регион не е особено добро. Все още няма безплатни телефони на доверието и реална специализирана помощ, както и спешна помощ. Лиз Кели от Лондон зададе провокативния въпрос, знаем ли колко места за подкрепа имаме в собствената си държава, каква е грижата за наранените, правят ли се експертизи, каква е реалната подкрепа – психологическа, правна и т.н. Някои държави са успели да осигурят едва минималните стандарти за подкрепа и сервиз на претърпелите насилие и то само в големите градове. Друг е въпросът с менталитета. По тези ширини хората считат, че малтретирането на жените и децата е семеен въпрос и не би следвало да се обсъжда публично, което в днешно време е твърде остарял възглед. Страхът от публичност, смяна на жилището, раздялата с близки хора, липсата на икономическа независимост, подчинението на обществените условности и още много други причини, често спират потърпевшите сами да потърсят помощ. Фактът за това говори, че само 4% от потърпевшите сами търсят подкрепа.

Сексуалното насилие е друг изключително тежък проблем в цял свят. За насилението той оставя травма за цял живот, особено ако е получена в ранна детска възраст. Такъв е казусът със Сашка Пелова от Плевен, която сподели от първо лице ада през който са минали дъщеря ѝ и тя. Едва седем годишно нейното момиче е било изнасилено. Това довело до необратими здравословни и ментални проблеми и при двете. Въпреки всичко Сашка е успяла да помогне да се промени закона в България, след като е спечелила делото в Страсбург. Днес тя пише книга за случая с дъщеря ѝ.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкoвa

Разговаряхме с много жени от различни страни, които споделиха опита си за ресурсните центрове и работата в тях. Всички казват, че насилието, без значение под каква форма е то, е страшно и ужасно като преживяване.

Мери Крили от Ирландия вече тридесет години работи в държавния център за лица пострадали от сексуално насилие - "Корк". Те работят с изнасилени хора – жени, мъже и тинейджъри. Оказват им цялостна защита – правна и психологическа помощ. Включват пострадалите в спотни дейности, с които им помагат да преодоляват травмите по-лесно. Те правят обучения в училищата. За жалост Мери сподели, че само един от четиридесет изнасилени човека дава рапорт в полицията, а по принцип 80% от хората се страхуват да кажат за случилото се. Смята се, че един от най-големите проблеми в света е сексуалното насилие над деца. През тези тридесет години Мери е разбрала, че колкото повече се говори за това, толкова повече хора се осмеляват да потърсят помощ. 900 000 души понесли такава травма не са направили оплакване до полицията, а днес и благодарение на голямата кампания, която те провеждат в Ирландия - "30 000 причини да говорим", са започнали положителните промени. Според Мери трябва да се работи повече с децата и тинейджърите, за да не им се случват подобни инциденти, защото в повечето случаи, насилени хора не успяват да превъзмогнат травмите си. Именно по този повод те работят много и с родителите на такива деца, и с учителите им, за да могат по-лесно жертвите да се интегрират в обществото.

Анелия Димитрова от Димитровград – Сърбия, която е председател на Кризисен център също сподели интересни факти: „Нашата организация се бори срещу всички видове насилие над жени и деца. Най-страшен е трафикът и търговията на хора. Именно по тази причина работата е съсредоточил върху това.” Подобно на ирландците те провеждат обучения на ученици още от основното училище, имат и такава програма по телевизията. Жертвите при тях са обикновено млади - непълнолетни деца. Анелия разказва, че младежите, които биват похитени се използват буквално като животни, работят тежък физически труд, биват насилвани, ползват органите им и т.н. Тя препоръчва да не се вярва на обещания за хубава работа извън страната, защото именно по този начин се осъществява голяма част от трафика на хора. Едва от скоро жените

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкoва

претърпели домашно насилие при тях са започнали да правят оплаквания пред полицията, но за жалост после те бързо се отказват от показанията си, защото са икономически зависими от собствените си насилници. Това е проблем, който съществува във всички държави. Организацията в Сърбия е голяма с център в Белград и с поделения в цялата страна. Тя работи за институализацията при защитата на хора претърпели някакъв вид насилие, за премахване на дискриминацията над жените. Светла Нашарич, колежка на Анелия, която е награждавана няколко пъти за работата си в тази сфера се гордее с това, че при нея работят като волонтерки млади и активни жени, дори такива, които са дошли от селата.

Шерил Томас от САЩ, която е представител на Фондация „Адвокати за правата на човека”, и работи повече от двадесет години с Фондация „Български център за джендър изследвания” е изключително доволна, че организацията им успява да помогне на много страни, в това число и на Балканските държави, за подобряване на законодателствата в областта на борбата срещу домашно насилие. Вниманието им е съсредоточено най-вече за защита правата на хората. Организацията работи с удоволствие за подобряване положението на жените в света. Накрая попитахме Шерил в кои държави правителствата работят най-добре по отношение законодателството за защита от домашно насилие: „В Австралия, САЩ, Канада, Нова Зеландия, а с България нашата организация също работи много добре и аз се гордея с това, че те бяха едни от първите, които създадоха Закон за защита от домашно насилие.”

Галина Устинова от Минск – Беларус разказва, че тяхната организация е създадена преди около петнадесет години, като първоначално е започнала с борбата срещу дискриминацията над жените в тяхната страна, а от десет години насам те са се съсредоточили върху домашното насилие над жени и деца. Тя сподели, че техният манталитет пречи много за осмислянето на проблема. Например, ако някой бие на улицата детето си, се счита, че това е насилие, но ако биеш и наказваш собственото си дете – това се приема за нормално. Подобни постъпки имат дори го правят и такива родители, които работят в полицията. Също така домашното насилие се възприема като личен въпрос, който трябва да се решава в самото семейство, вместо да се дава публичност и да се занимават институциите с него. За петдесет

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

години, сподели Галина, мисленето на хората е започнало да се променя по отношение на самотните жени и майки. Преди те са се считали за непълноценни граждани на обществото от 90% от хората, днес този процент е 70. Работата в тази област предполага да се говори много, да се дискутира, за да се промени психологията на хората и тяхното мислене.

Интересен е и разказът на Оксана Замойская от Санк Петербург. Тя работи в обществена организация за защита на жени и деца от насилие. При тях има закон и много строг контрол над обществените организации. Прокуратурата за жалост по-скоро им пречи отколкото да им помага. В Русия обществените организации са изцяло под опеката на държавата. Те не могат да получават средства от външни или чуждестранни фирми. Картината е такава, че всъщност има много потърпевши, постоянно вървят дела свързани със сексуалното и домашното насилие. Тяхната организация прави много благотворителни концерти и така те успяват да събират пари за каузата. Много от потърпевшите, претърпели някакъв вид насилие и получили помощ от тях, след това работят по шест часа на ден безплатно. Оксана е очарована от конференцията. Жените събрали се на нея много страстно искат да променят света. Методите, които те използват са интересни, важното е обаче, че ползвайки ги те успяват. „В Русия този процес е почти невидим. – споделя тя - Жените при нас не знаят нито как да се обърнат за помощ, нито към кого, нито къде. При нас този проблем идва от политиката в държавата. Политиците казват, че всичко е прекрасно, а когато видиш наяве, че има такова насилие над жените, че това всъщност е ужасно като преживяване, разбираш, че не е така. Политиците виждат по един удобен за тях начин нещата и игнорират истинските проблеми в това отношение, но реалността е съвсем друга.” Оксана знае, че тази конференция ще има резонанс в нейната държава, но все още не знае какъв ще бъде той.

Всеки от нас може да намери десетки хиляди причини да работи за съхраняване на доброто между хората и за положителната промяна в света.

От редакцията

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Дългият път започва с първата стъпка

За първи път в България се организира Националното изложение "Дни на равните възможности" на организации работещи в подкрепа на хората с увреждания, специализирани кооперации и предприятия, хора с увредено здраве развиващи частен бизнес, работилници от типа "Аз мога" и с любезното съдействие и подкрепа на Столична община. Събитието е три дни от 28.09 до 30.09. Тази хубава инициатива е на Националното сдружение на работодателите на хората с увреждания.

Под белите шатри поставени пред Народния театър "Иван Вазов" всеки може да открие удивителни неща, създадени от ръцете на хора с увреждания, непоколебим дух и сърце. Първото нещо, което прикова погледа ми беше щанд с пъстроцветен и забавен пачуърк. На него стоеше млада с типично българската хубост жена. Усмивката ѝ беше щедра в унисон с пъстротата на изложениия пачуърк. Кети Димитрова твори от осем години тези приказни пана от плат. Омъжена е и има две деца. Магазинът ѝ е на бул. "Патриарх Евтимий". За жалост се е разболяла наскоро от рак на мозъка. Тя сподели, че обича да ходи на изложения, защото там общува с много хора. "Виждам лицата им как се озаряват от моите работи и това ме зарежда." - каза тя. А аз видях в нея силата и волята ѝ за живот. Когато прокарах последен поглед през нейните произведения осъзнах, че почти на всеки един пачуърк присъства определен мотив - сърцето. Тази удивителна млада жена бе съхранила толкова много любов в това което създаваше, че ме трогна до дъното на душата ми.

На отсрещния щанд младо момиче с интелигентно изражение, съсредоточено работеше над детайлите на малка сувенирна медна чиния. Загледах се в плетениците, които тя търпеливо изковаваше и се заговорихме. Диана от скоро се е разболяла от болестта на Крон, но още преди това тя е усвоила знаята на майка ѝ Йжланта - бакърджийството. Фирмата им, със симпатичното название "МУКИ" е члев на РЗК - София. Произвеждат сувенири от мед и алуминий, картички, дървени

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкoва

инкрустирани кутии и пр. Диана сподели, че бакърджийството ѝ доставя удоволствие, носи ѝ удовлетворение и чувството на спокойствие, доколкото това е възможно във времена на икономическа криза. "Удивително е - каза тя - да наблюдаваш как под ръцете ти металът се огъва и постепенно се превръща в произведение." А когато попитах майка ѝ, от какво са недоволни, какво биха искали да се промени в нашата държава, тя ме изненада - "Недоволна съм, че хората все гледат и виждат трудното, тежкото в живота, обвиняват другите за своите несгоди, а не търсят възможностите, липсва им позитивното мислене. Това, което ние с дъщеря ми правим носи радост на нас самите и на хората. Когато работим с ръцете си сме щастливи и погълнати от труда си."

На следващият щанд видях красивите картини дело на професионални художници с различни психически и физически увреждания, които всеки би могъл да види и в галерията на Фондация "Алтерего" на ул. Кракра 2а.

Моята разходка сред щандовете продължи. Наслаждавах се на ръчно изработените кукерски маски от обитателите на защитеното жилище за хора с психични проблеми в София, на детските дрешки производство на бургаска фирма, на ведрите и усмихнати хора зад щандовете. Противно на общоприети представи си тръгнах позитивно заредена от първото Национално изложение на хората с увреждания. Положителната настройка на участниците, приятелското посрещане и изпращане и неизменните им усмивки оставиха в мен чувството, че светът се променя към по-добро.

автор Галина Горанова

МЛАДЕЖИТЕ В ДЕЙСТВИЕ

Напоследък все повече се говори за младежката безработица, защото тя стана приоритет на правителството и найвече на ЕС. Безспорно е, че младежката безработица трябва да бъде ограничена, но това зависи преди

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

всички от икономическата политика, от желанието на фирмите и учрежденията да наемат млади хора на работа, да поемат отговорността да ги обучават, да инвестират в тях и да ги стимулират подобаващо. От своя страна и самите младежи трябва да проявяват инициативност и активно да си търсят работа. Всеизвестен факт е, че днешните условия водят до отчаяние и объркване в цялото общество. Чудесно е, че в Бюрата по труда ще има вече психолози, които ще помагат на младите хора, по-лесно да намерят своята посока в кариерата си. Това трябваше отдавна да се случи.

Броят на всички младежи до 29-годишна възраст, нововключени през периода януари – август 2013г. в заетост и обучение по програми и насърчителни мерки, е 10 245. Само в програми за заетост и обучение през периода са включени нови 6 992 безработни младежи, а в насърчителни мерки – нови 3 253 младежи. По програма „Старт на кариерата” през периода януари – август 2013г. е осигурена заетост на 719 младежи. В насърчителните мерки през същия период е осигурена заетост на 3 723 младежи, в т.ч. на 48 с трайни увреждания и 3 от социални заведения, наети на непълно работно време и за стажуване.

Въведени са и още три нови мерки по субсидираната заетост на младежите. Внимание се обръща на продължително безработните хора до 29 години, на които се осигурява чрез работодателите работа до една година. За мярката „Първа работа” при лица завършили средно или висше образование без трудов стаж на работодателите също се предоставят средства, за да ги наемат на работа. За младежите с по-ниско образование се прилага мярката „чиракуване”.

Много младежи са назначени и обучени от началото на проектите по Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси”. От тях са включени общо над 96 хиляди младежи и около 900 в консултиране за собствен бизнес.

По проект „Стаж в администрацията” са наети 230 стажанти, които работят на длъжност „младши експерт” в администрациите в Министерство на здравеопазването и в Министерство на труда и социалната политика. По схема „Ново работно място” пък се очаква да се

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

назначат още 1 300 души, както и да бъдат включени в обучения за придобиване или повишаване на професионалната си квалификация и за придобиване на ключови компетентности. Предвижда се около 2000 лица да бъдат включени в заетост след обучението.

По Национална програма за заетост и обучение на хора с трайни увреждания е осигурена заетост на 906 лица с трайни увреждания, от тях 96 младежи до 29 г., на работни места за срок от 24 месеца. Благодарение на тази програма хората с увреждания чувстват сигурност и увереност, че могат да бъдат пълноценни граждани, но тя не гарантира безсрочни трудови договори. За жалост създава само усещането, че отново си на работа и можеш да бъдеш като всички останали.

Дай Боже, младежката заетост да се разгърне значително и младите хора да се почувстват силни и значими в това общество. Стимул за работодателите трябва да бъде не само вземането на средства от Агенция по заетостта, но и желанието им да назначават млади кадри в колективите си, да ползват тяхната енергия. Търсенето на такива кадри от работодателите. Вместо да търсят работа навън и да се превръщат в слуги, да извършват неквалифицирани дейности, много по-добре е те да работят на българска територия, така ще „тежат на мястото си” и ще са много по-полезни на себе си и на обществото.

Автор Таня Йовева

СЛУЖИТЕЛИТЕ ОТ ДБТ ВЪЗРАЖДАНЕ ПРИНУДЕНИ ДА РАБОТЯТ НА ОТКРИТО

Всеизвестен факт е, че бюрата по труда в София, а и в други градове в страната, са посещавани от много граждани, а се намират на неудобни места. Условията, при които работят хората там са крайно неприемливи –

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

стари сгради, допотопна техника, малки стаи с много бюра. Агенцията по заетостта и Министерство на труда и социалната политика не правят необходимото, служителите по тези места да работят добре.

При днешната безработица посещенията в тези институции са неимоверно много, а условията и заплащането, при които работят администраторите са крайно незадоволителни. Агенцията по заетостта и Агенцията за социално подпомагане би следвало да са отговорни за подобряване качеството на условията на труд, както и за здравето на хората работещи в тях.

Днес бях свидетел на истинското усърдие на служителите в ДБТ Възраждане, и на болката в очите им. Те работеха пълноценно и отговорно въпреки абсурдните условия. Да изпълняваш служебните си задължения наред строителна плбощадка, изложен пряко на атмосферните условия, и то в центъра на София, е възможно само в България.. Сградата, в която се помещава бюрото е стара и отдавна подлежеше на ремонт – падащи тавани, мухъл, изтърбушени подове.

Дългочаканият ден дойде, но абсолютно дезорганизирано. В момента голяма част от документацията с прилежащите лични данни на регистрираните безработни лица и фирмите, се намира в стара, дървена и изгнила барака. Място за всички служители в другата сграда, която е маломерна няма, и част от хората работят на бюра изнесени на двора. Наред с това се вият дълги опашки от клиенти, които съчувствено и с разбиране наблюдават поредния абсурд. Някои от хората биват връщани, защото при най-добро желание е направо невъзможно да бъдат обслужени. От близкото училище съжалили самоотвержените служители и им предоставили безвъзмездно една стаичка, но там нито могат да приемат външни лица, нито могат да работят с интернет. Други от клиентите биват обслужвани на пейките в двора, а служителите са принудени да държат в ръце папките с документи, които всеки момент могат да се разхвърчат под напора на силния вятър.

В основната сграда, в която тече ремонтът, все още има техника и документация, до която трудно се достига, но освен всичко това

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

служителите са подписали декларации изготвени от строителната фирма-изпълнител, че влизането в нея е опасно и забранено, така че при евентуално произшествие, фирмата да не носи отговорност. Пепел и листа хвърчат навсякъде, а задната част на двора е разградена и непроходима.

Въпреки тъжната картина, служителите работят с голям ентузиазъм, проявяват чувство за хумор и успяват да обслужват клиентите си своевременно.

А отговорните за това положение са някъде там – „горе”, по „върховете”, и не се интересуват при какви условия хората, въпреки всички несгоди, изпълняват служебните си задължения. Вероятно ремонтът на сградата на ДБТ Възраждане ще продължи няколко месеца, а служителите, техните клиенти и документацията ще бъдат подложени на студ, дъжд и вятър, и до кога ще издържат никой не може да каже.

автор Галина Горанова

„Ще работя до седемдесет!”, казва директорката на 8-мо ОДЗ, или как административните методи пречат на доброто образование

Напоследък все по-често си задаваме въпроса само парите ли са пречка за добруването на България, или съществува и нещо друго. Например, от кого зависи образованието на младите хора, за тяхното развитие и реализация на пазара на труда и то в собствената ни страна. Какво правим за тези специалисти, които днес имат допълнителни квалификации – чужди езици, компютри, специализации в чужбина и т.н.

Ако в България не вървят нещата, то е защото липсва добрата организация, контролът върху онези ръководители, които си мислят, че ще бъдат вечни и несменяеми и правят това, което намерят за добре. Много актуално е днес да говорим за стимул на младите кадри. Какъв стимул, като в

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

детските градини и в училищата повечето учители са пенсионери, при това те са за предпочитане от директорите, защото са послушни и се подчиняват безусловно заради къшей хляб, независимо от добрия опит.

А днешните млади хора търсят развитие и трудно се съгласяват със старите методи на работа. Младото поколение учители носят иновативност в подхода си към децата и търсят алтернативи, с които да се доближат до сърцата на учениците си. По този начин те стават неудобни на директорите, работата им се гледа „под лупа”, заплащането им е пониско, и вместо да бъдат стимулирани те се принуждават да напускат огорчени, само защото имат нови идеи и подходи, и желаят да се развиват и да вървят напред. Питам се тогава къде е контролът върху директорите от страна на Министерството на образованието и науката или на общините. Къде е мандатността на тези длъжности, след като някои директори заявяват, че ще работят до седемдест.

Все по-често се случва от една детска градина например през два месеца да напускат счетоводители, учители и помощен персонал, но така и не се намира кой да провери защо се случва това. Как може в ЦДГ 124 да има седем хиляди лева бюджетни излишъци, които след това се начисляват като бонус точки на директора, без никой да се поинтересува, че икономии се реализират найвече от грамажа на храната на децата и от работни заплати.

Парадоксално е, че България, която в момента е с демографски срив, в големите градове се допускат групи в детските градини, в порядъка на 35 деца, при норматив 25. Същото се отнася и за училищата. Оказва се, че не от качеството на образованието, а от броя на децата, зависят заплатите на учителите. Благодарение на делегираните бюджети, директорите манипулират процеса както си искат.

А какво да кажем за нивото на някои учители. Например децата с удивление откриват, че някои от техните преподаватели по английски, наистина знаят езика.

А какво да кажем за онези прекрасни млади хора, които вече са завършили висшето си образование, а изписват думата „председател” с буквата „ц”,

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

вместо със „с”. Това е само един пример от милионите такива комични случаи. Кой ли им е дал дипломата без дори да забележи, че техният възпитаник е неграмотен и му липсват знания, които обикновено се получават в основното училище и би било редно да не е допуснат в погорен клас, преди усвояването на нужната грамотност и то именно на родния ни език.

Странно защо в България все по-често добрите ръководители биват изгонвани безпощадно, а още по-малко да им се благодари за направеното. Все още я няма удачната форма, за да им се каже човешки, че ги уволняват. Обикновено се намират причини, като тази, че цензът им не отговаря на длъжността, въпреки, че ръководителят е постигнал блестящи резултати.

Напоследък се заговори и за фалшивите дипломи за висше образование, издавани от престижни университети. В България има много хора с истински дипломи, особено такива получили образованието си дистанционно, но за жалост те не им дават нито истински знания, нито лидерски учения, за да ръководят добре едно учреждение, за сметка на това си слагат дипломите в рамка.

Познавам много добре образовани и способни хора, които се пенсионират с голямо огорчение днес, защото обикновено не им се дава заслуженото за приноса им към съответната служба. Всеки път, когато правителството у нас се смени, то започва да прави „чистка”. Не надгражда и не цени труда на предшествениците си, а разрушава направеното до момента. Веднага излизат наяве и онези недостатъци на предишното правителство, които дори не съществуват, за да се покаже колко са праведни настоящите управляващи.

Докато вървим така и не обединяваме усилията си, няма да стигнем до добър край. Страната ни ще се разграбва безотговорно и безпощадно и няма да можем да се порадваме на природните красоти на България, защото накрая ще разрушим и тях.

Всяко българско семейство е засегнато от тази порочна система. Именно нея завещаваме на своите деца. Ние българите, които сме създатели на

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

азбука, на която пишат и четат милиони хора по света, които сме радетели и пазители на културата и образованието от векове, защо допускаме това.

Автор Галина Горанова

СРЕЩА С ХОРАТА ОТ СМОЛЯН

За първи път посещавам този живописен град съхранил в себе си духа на Орфей и богатството на родопската душа.

Съчетал различните влияния от християнската и мюсюлманската култура, не случайно Смолян е център на културните прояви в региона. Смолянска област е и областта в България с най-много читалища – 87 на брой. Не по-малко важен е и факта, че тази област е на едно и от първите места в света по брой спечелени проекти.

За това силно бе желанието ми час по-скоро да се срещна с хората от този град. Поводът бе представянето на книгата ми „Достойният труд на достойните хора”.

В залата присъстваха представители от общината, от регионалната библиотека, директори на училища, специалисти, учители, хора от неправителствени организации.

За мен по-интересното бе да науча нещо повече за работата на хората тук, за проблемите свързани със заетостта на хората с увреждания. Силно впечатление ми направи факта, че в общината се обучават 500 деца с увреждания. Две паралелки са обособени за такива деца в професионалната гимназия, които усвояват шивашката професия. Съвсем реално Иван Муцевски-директор на Регионалния инспекторат по образование постави въпроса да се създаде малко предприятие за тези младежи, които ще излязат от училището и ще искат да се трудят. Според него и законодателството би трябвало да се промени във връзка с индивидуалното обучението на децата. След като подобрят здравето си в

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

средата на годината някои от тях, и могат да се включат в училищните дейности, те нямат право на това до края на учебната годината. Това според него са абсурдни пропуски в законодателството свързани с образованието.

Много проблеми още бяха засегнати във връзка с интегрирането на децата с увреждания в обществото, за да бъдат приемани такива каквито са.

В разговорите достигнахме до желанието на специалисти да се обръща повече внимание на индивидуалната работа с хората с увреждания, на гъвкавата и дистанционната заетост.

Директорът на ресурсния център Смолян Веселина Яръмова сподели: „В нашата област не остават деца с увреждания скрити от обществото . Ние успяваме да събудим у тях желанието да учат редом с другите деца. Те получават подкрепа от психолози, логопеди, които не жаят сили и обикалят дори и най- малките селца, за да издирват деца и да ги включват в различните си дейности. Ние се гордеем, че някои от децата вече учат във висшите учебни заведения. Имаме и завършили”.

Елеонора Желева мениджър на младежки проект разказа за културните прояви между деца с увреждания и здрави деца от различни страни – Гърция, Турция България и Румъния. Петдесет и осем деца участвали във фестивал за песни и танци. По време на организираните прояви, които са били в продължение на десет дни се търсят техните силни страни в посока социални изяви. Това са младежи със специални потребности от 15 до 25 години. Направени са чудесни филми с техните прояви.

Йоланда Каменова от регионалната служба за социално подпомагане разказа за работата си в един проект съвместно със съюза на инвалидите. Благодарение на него те са успели да намерят вярния модел и подход за иновативна практика с работодателите. Много важно е да се проследят възможностите на младежите чрез индивидуална работа и социално обслужване. По този начин младите хора ще бъдат насочвани правилно към подходящата за тях гъвкава заетост.

Предстои да се въведе модел за индивидуално обслужване според увреждането. Ние обучаваме предимно младежи с умствени и психически увреждания. Под различни форми развиваме техните умения. Успешни се оказаха срещите ни с работодателите, които ни обещаха да помислят за подходящи работни места и гъвкава заетост за тези хора за техните специфични възможности.

Прави впечатление, че децата в неравностойно положение от различни етноси вече посещават училища и извънкласни занимания. До скоро техните родители са се притеснявали да ги показват в обществото, още повече да се стремят да ги пускат да посещават училищните занятия.

Явно много са проявите свързани с децата с увреждания в Смолянска област защото и представителите на регионалната библиотека също имаха какво да ни кажат за обучението на хора с увредено зрение. Приключили са два курса по компютърна грамотност, от които незрящите са останали безкрайно доволни, че ще могат да влизат в интернет и ще могат да научават много за интересни събития у нас и в чужбина.

Незрящият Емин Мутен сподели с тревога, че в продължение на пет години непрекъснато се е разписвал в бюрото по труда, но никой не му е обръщал внимание. Той е бил каменар, чувства сили в себе си и иска да бъде полезен на обществото с труда си. Но за съжаление никой не го е потърсил, тъй като трудовите посредници по принцип не създават необходимите контакти между работодатели и хора с увреждания. Независимо от всичко той е много горд и вярвам, че ще продължи да се бори и да търси своето място в живота. Това са смолянци.

Тръгнахме си от този град доволни от всичко видяно и чуто, и от това, че в учрежденията тук се чувства оживление и желание да се работи с хората независимо какви са те.

Автор Таня Йовева

БЪЛГАРСКИТЕ ТРАДИЦИИ СЕ ПАЗЯТ С ЛЮБОВ

Напоследък се заговори отново за съхранението на националните традиции и автентичността на творчеството създавано през вековете и определящо всеки народ като неповторим. В унисон с празника на Независимостта на България на 21 септември - събота, се проведе семинар "Ръкоделието днес - начини за поддържане на уменията и традициите", организиран от Института по етнография и фолклористика към БАН, събрал бродировачки от няколко страни и България. Културна проява, с която се връщаме към корените си.

На семинара присъстваха участници от Русия, Италия и България, някои от които бяха облекли автентични народни носии. Именно в тези три страни е близък по техника и характерен начина на бродиране. Малката зала бе препълнена предимно с жени, които оживено коментираха красотата и изпълнението на представяните ръкоделия. В залата от Етнографския музей към института, обособена за демонстрации, посетителите видяха нагледно как се създава това изкуство. Чевръстите пръсти на майсторките по ръкоделие така бързо се движеха, че не успяхме да разберем какво точно правят.

Руските гости, дошли от Балахна Нижний Новгород преставиха експозе от ръкоделия, които напомняха българската бродерия. Флоралните или геометрични форми в дантелите ни потопиха в един свят на хармония и нежност. Те разказваха как някога невестите бродирали цели ковертюри и ги обточвали с ръчно изплетени дантели. Днес ние съвременните жени нямаме нито това време, нито такова търпение, за да създадем подобно изделие. Въпреки това в Балахна съществува школа за плетива. Там те изучават народните традиции и се стараят да ги съхранят възможно най-дълго. Нещо, което са открили е и фактът, че техниките и мотивите на изпълнение съществуват не само при тях, а така също и в България и в Италия.

Мария Ангелова от Пловдив ни покани на малка разходка из Балгария. Тя представи носии и бродерии типични за определени райони в страната.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкoва

"Удоволствието е в самото изучаване на бродериите и интелигентното им влагане в съвременния свят" - каза тя. Трънсият манофил с червен литак, пернишката носия с бродирани ръкави, много розетки и мотиви като разперените крила на паун, ихтиманската носия с дантели по полата и деколтето впечатляваха с уникалността си. "Колкото по на юг се отива, толкова по-малко дантели има за сметка на тъканите." - разказваше Мария. Тя представи „самоковският кръст” - характерна шевица за този край на България. В Македония пък се използва техниката "воден конец". Наименованието идва от това, че краецът се води, когато се бродира от друг краец, който служи за закрепване на първия. Тук се използват много пайети, ресни и мъниста, разминат бод и „ажурни елементи”. Мария разказа още и за "дупчестия сугай" - сложна техника, при която един бод се дупчи 13 пъти, за да се направи кръстче. Родопските носии са едни от най-кolorитните в нашата страна. В тях се използва "кене" - вид дантела. В ямболските носии се използва техниката на преливащите се цветове, която ги прави най-цветните в нашата страна. Карнобатските носии се изработват с дребни шевици и "игрена" дантела. В Италия има региони, където се използва именно тази бродерия. Плевенският регион е типичен със своите тъмни цветове и филигранност на шевицата, дребни топчета, които изглеждат като мъниста. Габровските носии са едни от най-интересните. При тях има характерно забраждане, а на кърпите са изработвали типичният габровски "писан сокай", което означава, че първо се рисува върху плата и после се бродира. В Русенско се използва "бримчен бод" - бродира се в различни посоки със силно усукана коприна - черни шевици, украсени с цватни елементи.

Удивени от уникалните и сложни техники ние всички гледахме в захлас. В нашия забързан свят обикновено игнорираме факта, че сме част от един макар и малък, но легендарен, талантлив и устойчив народ. Истински празник за душата е да наблюдаваш, как изпод чевръстите пръсти на тези обикновени жени излизат шедьоври.

Автор Галина Горанова

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкoва

Редколегия
Главен редактор - Таня Йовева
Редактор - Галина Горанова
Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева
Художествено оформление: Илиана Пирянкova

ДАРОВИТО ДЕТЕ

Сдружение „Национален алианс за развитие” винаги се е стремяло да издирва талантиливи деца с увреждания и да помага за тяхното обучение, развитие и публични изяви. От два месеца насам музикантът Роберт Абрашев, който е част от екипа на алианса, работи упорито с даровитата незряща ученичка Теодора Бориславова от Плевен. Тя постигна отлични резултати още при първите си самостоятелни изяви на сцената. Теодора пее още от малка. Както обикновено се случва, любовта ѝ към музиката е предадена от нейните близки, а в случая от дядо ѝ, който е бил саксофонист. Младата девойка обаче има особена слабост към българската народна песен.

Теодора започва да пее активно още от първи клас. Тя се е записала във фолклорния състав „Нашенчета”, в който пее и до днес. Като всички деца

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

и тя обича книгите, компютрите, поради което често ѝ се налага да ползва говорещата програма „Гергана“, за да чете книги, да слуша песни и да разговаря с приятели по скайпа. Тя има много приятелки, с които излиза и се забавлява, като всеки млад човек. Теди се старее да бъде активна във всичко, както в ученето, така и в контактите си с хората.

Своето бъдеще Теодора вижда в развитието си като професионална певица и затова полага всички усилия, за да се подготви. В края на август тя участва в два музикални фестивала за хора с увреждания – в Поморие и в Перник. Теди се представи успешно и с лекота успя да завладее публиката. Тя получи златен медал на пернишкия фестивал и грамота на поморийския, което е едно достойно постижение за един млад успяващ в музикалното изкуство човек.

АЛТЕРНАТИВИ ЗА ЛЕЧЕНИЕ НА ДУХА И ТЯЛОТО

Отдавна ни е известно, не нашето тяло боледува, защото страда психиката ни. Трудно ни е да приемем определени ситуации, или преживяваме някакъв проблем, или твърде много се съобразяваме с нуждите на околните забравяйки себе си, или не умеем да прощаваме и т.н. Съвременната медицина не лекува причините, а се бори с последствията, но докато причината остава скрита, подобрение в състоянието на болния не идва.

Ние като физическо тяло сме подчинени на всички закономерности, на които е подчинена и природата. Спомням си как мой учител казваше: "Човекът е цялостна единна система, а не комплект от органи." В съвременния свят ние по-често действваме в разрез с потребностите на природата си и не сме в съгласие със собствената си душа, а ограниченията, които всъщност сами си поставяме идват от социума.

Колко алтернативни методи за лечение бихме могли да открием освен познатите - класическа медицина и традиционна китайска медицина.

Редколегия

Главен редактор - Таня Йовева

Редактор - Галина Горанова

Членове на редколегията: Кремена Йовева, Камелия Кушлева

Художествено оформление: Илиана Пирянкova

Оказва се, че за да си върнем здравето имаме възможност да изберем вариант за лечение.

Така животът ме запозна с една обикновена на глед жена, но търсеща и развиваща се в това отношение натура - Маргарита Тенева. Тя е от Стара Загора. Ведра и усмихната веднага откликна, на моето желание да разкаже повече, за алтернативните методи, с които успява да помага на хората да се избавят от различни болести, между които и такива, които се считат нелечими или трудно лечими. Маргарита мечтаела да стане лекар, но не ѝ достигнали стотни, за да влезе в Медицинския институт. Въпреки това не се отказала и станала медицинска сестра. По-късно завършила и агроинженерни науки, но това, което променило истински пътят ѝ е било неприятно стечение на обстоятелствата в нейното семейство - съпругът ѝ се раболял и се парализирал частично. Налагало се да му се правят масажи и за Маргарита се оказало далеч по-лесно "да си свърши сама работата". Така тя завършва курс за масажисти и това променя много посоката на нейното развитие.

Маргарита става рейкист още през деветдесетте години и в момента има девето ниво. Та споделя, че усещането от Рейки още с първия ѝ досег до този метод е несравнимо и уникално като изживяване и естествено много положително. По-късно тя записва и изучава Бахова терапия. Разказва ми, че доктор Бах се раболява от рак на панкреаса, и в желанието си да се избави от това коварно заболяване започва да търси алтернативи. Така той открива закономерности между човешката психика и цевовите на разстенията. Според него цветовете олицетворяват определени психични състояния, а на енергийно ниво, честотата на която трептят определени цветове народобява честотата на определени психични състояния, които човек преживява в различни моменти от своя живот. Така д-р Бах изолира седем групи страх, като самота, отдръпване от света, несигурност, липса на интерес и пр. Той създава 38 вида есенции, а в тях фигурират разстения като дъб, бук, лоза, върба, сладък кестен и др. Целта на Баховата терапия е организмът да се балансира чрез тези есенции. Обикновено лечението

продължава два месеца, а в по-тежки случаи може да продължи и по-дълго.

Маргарита вече втора година е Бахов терапевт. В унисон на собственото си посвещение да помага на хората, тя продължава своето развитие да търси и нови методи за лечение освен този. Така тя се записва отново да учи, но този път завършва курс по техниката на Боуен. Маргарита разказва, че това е вид масаж, холестична терапия, при която ударението се поставя върху потенциалната способност на тялото само да се привежда в равновесие. "Както ти не приличаш на никого друго по света, така и състоянието на здравето ти е единствено и само твоя реалност." - твърдят практикуващите Боуен терапия. "Тази техника е сравнително млада - на тридесет години. Създадена е от австралиеца Том Боуен. Работи се на физическо ниво, нещо като масаж с леки, финни движения и се прави веднъж седмично. Остава се организъмът да се саморегулира. Препоръчват се много разходки на чист въздух и да се увеличи приема на вода. Факт е, че вече има много хора, които са се излекували чрез Боуен терапията, а са били с "нелечими" заболявания. Телата ни са много умни и знаят как да се излекуват сами. Дойде при мен едно момиче - не можеше да се движи, а за няколко месеца с тази терапия се оправи напълно - сега работи като готвач в Германия."

Това, което носи истинско удовлетворение на Маргарита са постигнатите резултати и благодарността на хората. Нейна максима е да не се натрапва и да не прави непоискано добро. "Всичко е вътре в нас и ни служи за да израстнем духовно." - казва тя. Според нея, от доста време насам, ние българите сме отключили низките си страсти и живеем в заблудата, че "слободията" е нашата свобода. Според Маргарита, това, което ни се случи и продължава, ни се стовари на главата изведнъж, а ние не бяхме подготвени за него. В енергийно отношение България е раят на Земята, а в духовен аспект - борбата е за всяка душа. Съвременните родители са забравили да комуникират със своите деца, а ние като народ постепенно губим традициите си, а с тях и устоите си.

Накрая разговорът ни завърши с призивът на Маргарита - да се обърнем навътре към себе си, към сърцето си, то никога няма да ни излъже и да ни изневери. Присъединявам се към нейния призив и се обръщам с тях към управляващите ни днес с крехката надежда, че ще успеете да чуете заглушения стон на собствените си сърца.

автор Галина Горанова

Хобито на незрящият бизнесмен от Калифорния

Гордън Чан е член на федерацията на слепите и живее в Калифорния. Той е незрящ от четири-годишен. Чан е едновременно съпруг, баща и бизнесмен. Член е на комисията по спортовете и спортните дейности за слепи, освен това самият той е спортист и често кара ски. Занимава се с любов и с дълбоководен риболов.

Ето какво Гордън ни разказа за извършването на дълбоководния риболов:

„Ловил съм риба с лодки тролове, с дърпащите риба тон пера, както и с риболовни въдици с макара и сигнален звънец.

Изведнъж плувката на въдицата потъва и някой крещи "кълвеее". Всички рибари сграбчват въдиците, изтичват до резервоара със стръвта и започват да мятат своите въдици със забодена сардина на всяка кука. Аз съм малко по-бавен и съм в по-неизгодно положение при избора на стръв и при намирането на свободно място, на което да мятам въдицата.

Един рибар от дясната ми страна крещи "още една." Моят адреналин започва да се увеличава от възможността да хвана риба тон или жълтоперка. Чувствам как моята стръв започва леко да подскача, след което трептенето на кордата бързо се засилва. Това е критичен момент,

тъй като, ако се опитам да издърпам куката твърде бързо, тя ще се изскубне от устата на рибата. Включвам предавателния механизъм на макарата на скорост. Усещам кордата силно да се опъва. Вдигам въдицата и тъй като тя започва да се огъва, придърпвам куката здраво и бързо. Първоначалното притегляне на синята перка дърпа въдицата надолу до краен предел. Товарът на моята макара издава звук от трептене, който се засилва и преминава в опияняващо свистене. Викам "захапа." Моята риба дърпа силно наляво и човекът от палубата ми вика и аз да се движа наляво и да следвам рибата. Сега моята риба решава да ме тегли надясно и този танц ще продължи докато не я кача в лодката или докато не се отскубне. Аз се боря с моята риба вече тридесет минути и ръцете ми са възпалени и уморени. Краят на въдицата е застанал срещу стомаха ми, който започва да става болезнен. Друг рибар, който също се бори със своята риба, ми казва, че рибата трябва да дойде под мен, и като се опитам да се върна назад, да подложя гърба си и да дърпам силно. Чувствам триене на моята корда и казвам: "Кордата се обтяга силно и може да се скъса." Продължавам да се боря с рибата. Питам хората около мен: "Виждате ли цвят?" Някой казва: "Трябва дълбок цвят." Питам палубния работник за пръта с куката а той ми казва да спра да навивам макарата на въдицата и повдига звяра на палубата. Чувам опашката му да пляска на пода. "Това е голям екземпляр" възкликва някой. И мойт приятел потвърждава това с думите: "Каква красавица! Това е около една тридесет и осем-килограмова синьоперка."

А действието около мен продължава. Чувам друг рибар да вика "Кука", и "уау-у-у, още една." Палубният работник казва: "Ти си чист, така че вземи друга стръв и я постави на куката." През следващите три часа сме в широко отворена захапка, както и цялата лодка се пълни с тичащи крака, пляскащи опашки и смехът на щастливи рибари.

Мога да кажа, че някои риби са нарязани, а други пляскат с опашка и подскачат. Ловът на риба тон е сред най-предизвикателните и интересните. Това, че съм напълно незрящ, не ме спря да правя дълбоководен риболов.

Аз научих за различните видове куки и техните размери и какви тежини към въдиците съответстват на тези куки по отношение на стръвта. Събрах познания за различните видове, дължини, и композиции на въдиците; кога да лети кордата и кога да използвам плъзгаща се тежест и кога торпедна тежест. Всеки вид риба изисква различен план за действие. Аз лових костур, баракуда, камбала, бял морски костур, дорадо, жълтоперка, риба тон албакор и червен тон.

Капитанът насочва лодката към пристанището. Той увеличава газта и дизелът започва да бръмчи. Чувствам слънцето и морския бриз на лицето си. Лека усмивка ме озарява докато си мисля, че отново ще ловя риба тон. Аз съм на дълбоководен риболов и това е радост.

Надявам се моят пример да накара и други слепи хора да започнат такъв вид спорт.”

списание "Брайл монитор"

превод Петко Петков

МАЛКА ДОБРИНА

В днешните дни, в които нашето общество е объркано, улиците са пълни с протестиращи и борбата срещу бедността и нечестността е наистина ожесточена, а борбата за власт безпощадна, докато пътувах с трамвая видях нещо удивително и трогателно.

В столичния квартал Лозенец на трамвайната спирка срещу техникума по архитектура и строителство някой е монтирал малка дървена пейка на ограничителните парапети за уморените крака на чакащите. Прекрасното нещо в нея е това, че е създадена с любов – светла, лакирана и деликатно инкрустирана. Когато я съзрях ми стана топло и приятно, защото някакъв безименен майстор я бе направил за доброто на хората. Бе помислил за всичко, включително и за това, да се вписва ненатрапчиво в пейзажа.

Докато ние – останалите се противяхме на действителността, опитвайки се да я променим за добро, някой просто бе работил тихо и скромно и изпод грубите си отрудени пръсти, бе създал това добро. И си мисля, че ако всеки от нас постъпи поне веднъж така, послуша сърцето си и направи нещо хубаво за другите, не само столицата, но и цялата ни държава ще стане светла и ще заблести.

Автор Галина Горанова